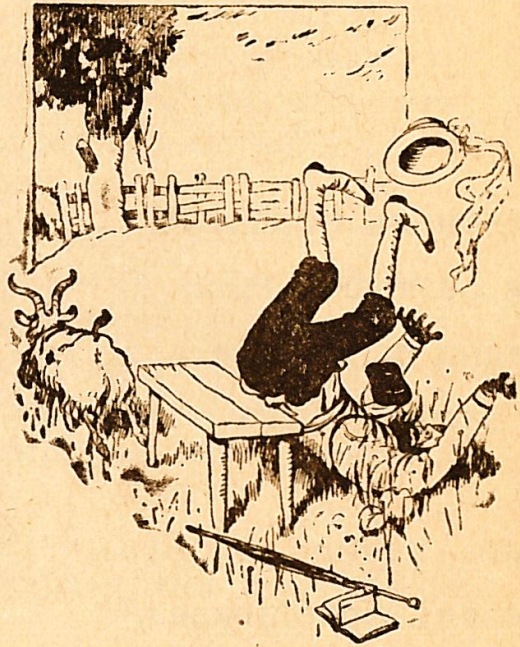

III.

Той — клетникътъ — гърбомъ
 Падна на земята,
 Здравата изохка,
 Хвана си главата.

„Охъ, прѣбихъ се, Боже!“
 Охка той, ридае.
 — Туй зло, какъ му дойде,
 Чуди се — не знае.

IV.

„Харно бѣхъ поседналь
 Да си отпочивамъ,
 Но защо се слѣгахъ,
 Пусто! — да заспивамъ!“

Ама на — имало
 Ощъ глава да пати:
 Не отъ хора вече —
 Отъ козелъ рогати“.

Л. Цвѣтковъ.